

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

GYEREKNAP

Mindig máskor tartom. Van, amikor az első évben, van, amikor később. Osztálya válogatja, na, meg alkalom. Nem tanulunk, csak én. Beszélgetünk – egyenként. Kérdezek, ők annyit mondanak magukról, amennyit szükségesnek tartanak, hogy kicsit jobban értsem őket. Ha inkább hallgatna, azt is elfogadom. Némelyik először gyanakodva néz: „Mi a fenét akar ez tőlem?”

Vagy azzal kezdem, aki a legvisszahúzóbb, vagy a valamiért problémással, vagy a pár excellence lóköttővel. Alkalom szüli, de idővel mindenkire sort kerítek. Folyosón, órán, kiránduláson.

(Néha megkérdem az órán, ki lenne tanár. Többnyire ironikus kacaj a válasz. Ha rákérdem, miért nem, az esetek 90 %-ban a válasz ez: „Nem tudnám elviselni a diákokat.” Van, aki el is árulja, mit tenne velük, mármint hogyan tartana rendet. Megáll bennem az ütő. Szó szerint. Rögtön el is tanácsolom a pályáról.)

Beszélgetünk...Csupa szem, nyílt és nyitott tekintet – mosolyogva mondja: „Azért mert félek a tanárnőtől.” Már mint tőlem. Nevetek, megszoktam már. Tudom, hogy ez nem igazi félelem, de nincs jelentősége.

Nem is lepődöm meg, amikor azt mondja, lehet, hogy óvónéni lesz, imádja a kicsiket, és mindig elszörnyülködik, ha a többiek azt mondják, nem is biztos, hogy lesz családjuk vagy gyerekük– minek? „Én meg alig várom, hogy végre megszülessen az első gyerekem.” – mondja, s ha nem „félne” tőlem, talán el is sírná magát, már előre, örömeiben. Megtudom, hogy közösségi szolgálatként volt óvodájában segít, kicsit lesüti a szemét, amikor elárulja, hogy az egyik „magatartászavaros”, „kisördög” a kedvence –, de már azt is látom a tekintetében, hogy ezt a többi aprólék nem sejtí, vagy igyekszik titkolni – vérében van máris a szakma. Magamban nevetek. Tőle nem fognak „félni”. Mázlista.

A pályaalkalmassággival, mint olyannal, meg is volnánk. Hogy a pálya alkalmas lesz-e órá, csak remélni tudom. Mindannyiunk nevében.